

Kulkea varjojen
päällä putoamatta

Ari Kokkonen

Kustantaja: BoD - Books on Demand, Helsinki, Suomi
Valmistaja: BoD - Books on Demand, Norderstedt, Saksa
ISBN: 978-952-286-497-0

Kulkea varjojen päällä putoamatta

Ari Kokkonen

**Kulkea varjojen päällä
putoamatta**

Proosarunoja

Osa I

kastun, mutta en vuoda sanoja

*Perhokset lentävät kohti valoa,
eivätkä ymmärrä,*

polttavat vain siipensä.

Se on kuin sade, aamu usvainen
harso järven päällä, kuin hento
käsi joka pudotti valon ikkunoista,
hiljaa sanomatta mitään,
karkottaen varjot pimeydestä.
Miten me olisimme voineet
kulkea varjojen päällä putoamatta
syvyyksiin, valon loisteessa.

Olen ylittänyt ajan railon,
poikkeaman jatkumossa,
unohtanut ajan vaatimukset,
merkityksen eiliselle. Täytyy olla
tyyntynyt kuin meri, nähdäkseen
pinnan alle, sukeltamatta
pohjaan, nähdäkseen enemmän,
kuullakseen selvemmin,
päästäkseen pinnalle takaisin.
Minä olen unohtanut kuinka
ollaan, ja kuitenkin tunnen
olevani osallisena kaikkeen.

Vaihdan verhot, valkoisiin,
avartavat, päästävät valoa sisälle
enemmän, näyttävät
kodikkaammilta. Haluan että
sanat viihtyisivät täällä - ne jotka
asuvat luonani, ne joita
houkuttelen paperille, oikeaan
järjestykseen. Ne jotka tulevat
kirjahyllystä, kulkeutuvat
laatikoihin, esineisiin, kaappien
ovien taakse, verhojen vierelle,
tyynyjen alle, sieltä minä kaivan
ne esiin. Hämärtyessä sanat
kömpivät kirjojen lehdiltä,
papereiden välistä,
muistikirjoista, valtaavat huoneen
vieden unien vartijalta voiman.

Luonani asuu sanoja, sanoja
jotka eivät ole syntyneet täällä,
mutta ovat jääneet asumaan
luokseni. Opin niistä, luen niitä
uudella tavalla joiden kautta näen
uusia maailmoja, kirkkaita,
kuultavia jotka hohtavat
valkoisten verhojen läpi elämää,
antavat valoa.

Joskus sanat kutovat yön
pimeydessä pienen pieniä, lähes
näkyttömiä seittejä jotka
huomaan kun ajattelen niitä, ne
johdattavat ajatuksiin, tarinoihin,
kertomuksiin. Ne järjestäytyvät
sanoiksi, lauseiksi, muodoiksi
jotka saavat minut elämään.

Junan ikkunasta kaikki talot näyttivät rivitaloilta, pitkiltä ja matalilta, lehmät olivat valkoisia ja mustia, virtaviivaisia, ja ne kiitivät laitumelta toisella valonnopeudella. Metsät olivat harmaita tai mustia vihreän meren keskellä, jota halkoivat valkoiset polut. Ajan hidastuessa talot näyttivät rakennuksilta, puut metsiltä ja lehmät eläimiltä. Vain valkoiset polut eivät muuttuneet, koska niille oli annettu tieto seurata jälkiään.

Tämä on viides runoteokseni, joka on tyyllisesti muuttunut proosarunouteen. Nämä ovat enemmän minua, lähempänä sydäntäni. Runoistani kuvastuu ihmisen elämä kuin maalauksina, sanat ovat tärkeitä.

Neljännessa osassa.. enteitä tulevasta...

Olen ylittänyt ajan railon, poikkeaman jatkumossa,
unohtanut ajan vaatimukset, merkityksen eiliselle.
Täytyy olla tyyntynyt kuin meri, nähdäkseen pinnan alle,
sukeltamatta pohjaan, nähdäkseen enemmän,
kuullakseen selvemmin, päästäkseen pinnalle takaisin.
Minä olen unohtanut kuinka ollaan, ja kuitenkin tunnen
olevani osallisena kaikkeen.

9 789522 864970